

Sbírka zákonů a nařízení Protektorátu Čechy a Morava.

Částka 109.

Vydána dne 22. prosince 1939.

Cena: K 1.—.

Obsah: (308. a 309.) 308. Nařízení, kterým se mění některá ustanovení zákona ze dne 4. července 1931, č. 131 Sb. z. a n., o soudnictví ve sporech z poměru pracovního, služebního a učebního (o pracovních soudech). — **309.** Nařízení o poplatkových úlevách pro zvýšení mobility peněžních ústavů.

308.

Vládní nařízení

ze dne 26. října 1939,

kterým se mění některá ustanovení zákona ze dne 4. července 1931, č. 131 Sb. z. a n., o soudnictví ve sporech z poměru pracovního, služebního a učebního (o pracovních soudech).

Vláda Protektorátu Čechy a Morava nařizuje podle čl. II ústavního zákona zmocňovacího ze dne 15. prosince 1938, č. 330 Sb. z. a n.:

Čl. I.

Zákon o pracovních soudech se mění takto:

1. § 28, odst. 2 zní:

„(2) Ve sporech o předmět hodnoty vyšší než 300 K lze rozhodnutí pracovního soudu odporovati odvoláním nejenom z důvodů zmatečnosti, uvedených v odstavci 1, nýbrž i z jiných důvodů, kterých však v odvolání netřeba uváděti.“

2. § 31 zní:

„(1) O odvoláních podle § 28, odst. 1 rozhoduje odvolací soud v zasedání neveřejném v tříčlenném senátu, složeném ze soudců z povolání, na základě spisů.

(2) Jestliže má odvolací soud za to, že pro zjištění důvodů zmatečnosti je třeba, aby byly stranami nebo soudem první stolice vysvětleny jisté okolnosti nebo aby byla konána jiná šetření, učiní potřebná opatření a vykoná je buď sám nebo je dá vykonati soudcem z příkazu nebo procesním soudem; proti těmto opatřením není opravného prostředku.

(3) Vyhoví-li odvolací soud odvolání, podanému podle § 28, odst. 1 z důvodu zmatečnosti, zruší usnesením rozsudek pracovního soudu; podle okolností zruší i řízení jej předcházející, které bylo zasaženo důvodem zmatečnosti. Je-li tu důvod zmatečnosti, uvedený v § 28, odst. 1, č. 3, odvolací soud usnesením žalobu odmítne, jinak vrátí věc pracovnímu soudu, aby znovu rozhodl, podle potřeby řízení doplně anebo proveda je znovu. Odporuje-li se však rozhodnutí pracovního soudu z jiných důvodů než z důvodů zmatečnosti, může odvolací soud rozhodnouti rozsudkem ve věci samé, shledá-li odvolání důvodným proto, že věc byla nesprávně posouzena po stránce právní, a není-li třeba doplniti řízení.“

3. § 32 zní:

„(1) O odvolání ve sporech o předmět hodnoty vyšší než 300 K rozhoduje odvolací soud v senátě složeném ze tří soudců z povolání, z nichž jeden předseda, a dvou přísedících. O jmenování a povolávání přísedících odvolacího soudu platí stejná ustanovení jako u přísedících pracovního soudu. Strany mohou se do počátku ústního jednání odvolacího vzdáti toho, aby ústní jednání o odvolání se dalo za účasti přísedících. Odvolatel může tak učiniti již v odvolacím spise. Zřekne-li se odvolatel ve svém odvolání účasti přísedících, oznámí to soud spolu s vyrozuměním podle § 29 odpůrci a poučí ho, že se bude míti za to, že se vzdáním přísedících souhlasí, neprojeví-li odvolacímu soudu opak v osmidenní lhůtě. Prohlášení o vzdání se účasti přísedících může býti dáno do protokolu.

(2) Je-li ve sporu o předmět hodnoty vyšší než 300 K uplatněn důvod zmatečnosti

nebo vyjde-li jinak tato vada najevo, může odvolací soud rozhodnouti o důvodu zmatečnosti před ústním jednáním odvolacím v zasedání neveřejném v tříčlenném senátu, složeném ze soudců z povolání, avšak jen potud, pokud lze tak učiniti na skutkovém základě, jež dalším řízením odvolacím prováděným s přísedícími nemá býti dotčen.“

4. § 33, odst. 1 zní:

„(1) V případech § 32, odst. 1 projednává se věc před odvolacím soudem znovu v mezích určených návrhy stran v odvolání. O řízení před odvolacím soudem platí obdobně ustanovení civilního řádu soudního o řízení před sborovými soudy první stolice jako soudy procesními s tou změnou, že:

1. není třeba přípravných podání;

2. strany se mohou dáti zastupovati osobami jmenovanými v § 23, při čemž neplatí omezení ve příčině zastupování advokáty (§ 23, odst. 1, věta druhá);

3. skutkové okolnosti a důkazy, které nebyly uvedeny v řízení před prvou stolicí, mohou býti předneseny k dokázání nebo k vyvrácení důvodů odvolacích. Jiné skutkové okolnosti a důkazy, vztahující se na předmět sporu, které mohly býti předneseny již v první stolici a jichž připuštěním by se protáhlo vyřízení sporu, mohou býti připuštěny jen, jestliže odvolací soud podle volného uvážení nabude přesvědčení, že strana je v první stolici nepřednesla ani v úmyslu protáhnouti spor ani z hrubé nedbalosti;

4. o tom, má-li býti důkaz již provedený opakován, či má-li býti použito výsledků dříve již provedeného důkazu, rozhodne odvolací soud, zhodnotě pečlivě všechny okolnosti případu.“

5. § 34, odst. 1 zní:

„(1) Rozsudku odvolacího soudu lze odporovati dovoláním z důvodů, ze kterých jest připuštěno dovolání v řízení před soudy řádnými. Proti potvrzujícímu rozsudku odvolacího soudu jest dovolání nepřipustno, nepřesahuje-li hodnota předmětu sporu částku 2.000 K, leda že by odvolací soud v rozsudku prohlásil dovolání za přípustné, protože jde o rozhodnutí zásadního významu. Nepřesahuje-li však hodnota předmětu sporu částku 300 K, není dovolání vůbec přípustné, leč by odvolací soud, který rozhodoval o odvolání na základě toho, že soud prohlásil odvolání za přípustné, protože rozhodnutí má zásadní vý-

znam (§ 28, odst. 1), v rozsudku prohlásil dovolání za přípustné proto, že jde o rozhodnutí zásadního významu a že všeobecný zájem činí důvodným, aby bylo možno domoci se rozhodnutí dovolacího soudu. Nejvyšší soud může dovolání odmítnouti, má-li za to, že tyto podmínky přípustnosti dovolání dány nejsou.“

6. § 42 zní:

„(1) Spory uvedené v §§ 1 a 2; pokud není pro soudní okres zřízen pracovní soud nebo oddělení okresního soudu pro spory pracovní, náležejí k věcné příslušnosti okresních soudů, ať byla žaloba podána za trvání pracovního, služebního nebo učebního poměru, či po jeho skončení a ať jest hodnota předmětu sporu jakákoliv. O místní příslušnosti okresního soudu platí v těchto případech ustanovení § 3.

(2) O řízení v těchto sporech platí ustanovení části II kromě ustanovení o přísedících.

(3) Ve sporech projednávaných u okresních soudů jsou však strany povinny před tím, nežli se pustí do jednání o věci hlavní, prohlásiti se o tom, zda mají za to, že jde o spor pracovní, který třeba projednávatí podle odstavce 2. Prohlášení o tom budiž zapsáno do protokolu i ve sporech o předmět hodnoty do 300 K.

(4) Neučiní-li strany takové prohlášení, bude spor projednáván podle ustanovení civilního řádu soudního, platných pro řádné soudy.

(5) Učiní-li strany prohlášení, že jde o spor pracovní, a nemá-li soud důvodu pochybovati o jeho správnosti, prohlásí, že spor bude projednáván podle ustanovení odstavce 2. Toto usnesení se nedoručuje stranám písemně a nelze mu odporovati.

(6) Má-li však soud pochybnosti, zdali jde o spor pracovní, nebo odporují-li si prohlášení stran, rozhodne soud především odděleně o otázce, zda jde o spor pracovní. Jednání o této otázce provede se podle ustanovení civilního řádu soudního.

(7) Vzdají-li se strany opravného prostředku proti usnesení, buď ihned pokračováno v jednání o věci hlavní podle předpisů o řízení, ve kterém má býti spor podle usnesení soudu projednáván. Nevzdají-li se však strany opravného prostředku, budiž usnesení doručeno a vyčkáno, až usnesení o tom, zda jde o spor pracovní, nabude právní moci.

(8) Usnesení soudu podle odstavců 5. a 6. a vzdání se opravného prostředku podle od-

stavce 7 budiž zapsáno do protokolu i ve sporech o předmět hodnoty do 300 K.

(9) Krajský soud jako soud rekursní a odvolací rozhoduje s konečnou platností o oprávněném prostředku do rozhodnutí o tom, zda jde o spor pracovní, v tříčlenném senátu, složeném ze soudců z povolání.

(10) Pravoplatné rozřešení otázky ve smyslu předcházejících ustanovení o tom, v jakém řízení bude spor projednáván, je závazné i pro soudy vyšší stolice, jednající ve sporu.

(11) Rozsudek budiž označen jako vydaný v řízení podle zákona o pracovních sudech. O odvolání proti rozsudkům okresních soudů v pracovních sporech o předmět hodnoty vyšší než 300 K rozhoduje odvolací soud podle předpisů § 33 v senátě složeném podle § 32.

(12) Ustanovení § 41, odst. 2 platí obdobně pro spory projednávané před okresními soudy od doby, kdy byla pravoplatně rozřešena otázka, že jde o spor pracovní.

Čl. II.

Zrušuje se ustanovení čl. IV, odst. 1 zákona ze dne 11. prosince 1934, č. 251 Sb. z. a n., kterým se mění a doplňují některá ustanovení zákonů o občanském řízení soudním, o řízení exekučním a o řízení nesporném, a čl. IX zákona ze dne 16. června 1936, č. 161 Sb. z. a n., kterým se mění a doplňují některá ustanovení zákonů o soudní příslušnosti, o občanském řízení soudním, o řízení exekučním a o soudní organizaci.

Čl. III.

Toto nařízení platí pouze pro soudy Protektorátu a nabývá účinnosti třicátého dne po vyhlášení; provede je ministr spravedlnosti v dohodě s příslušnými ministry.

Dr. Hácha v. r.

Ing. Eliáš v. r.

Ježek v. r.

Dr. Šádek v. r.

Dr. Kalfus v. r.

Dr. Havelka v. r.

Dr. Kapras v. r.

Čipera v. r.

Dr. Krejčí v. r.

Dr. Feierabend v. r.

Dr. Klumpar v. r.

309.

Vládní nařízení

ze dne 23. listopadu 1939

o poplatkových úlevách pro zvýšení mobility peněžních ústavů.

Vláda Protektorátu Čechy a Morava nařizuje podle čl. II ústavního zákona zmocňovacího ze dne 15. prosince 1938, č. 330 Sb. z. a n.:

§ 1.

(1) Listiny vyhotovené do konce roku 1940, jimiž peněžní ústav pro úvěr poskytnutý mu od jiného peněžního ústavu zřizuje zástavní (nadzástavní) právo

a) na knihovních pohledávkách, včetně pohledávek z knihovně zajištěného úvěru,

b) na neknihovních pohledávkách požívajících poplatkových úlev podle § 2 zákona ze dne 1. června 1889, č. 91 ř. z., o poplatkových úlevách pro úvěrní a záložní spolky (pokladny pro úspory a pro půjčky), s jeho změnami a doplňky,

c) na neknihovních pohledávkách za svazky územní samosprávy nebo

d) na neknihovních pohledávkách v běžných účtech,

jakož i zápisy provedené na základě těchto listin ve veřejných knihách jsou osvobozeny od poplatků. Též osvobození požívají i listiny vyhotovené do konce roku 1940 o postupu neknihovních pohledávek vyjmenovaných v předchozí větě, jestliže postup děje se jen za účelem zajištění úvěru a postupitelem i postupníkem jsou rovněž peněžní ústavy.

(2) Listiny vyhotovené do konce roku 1942, jimiž se zástavní (nadzástavní) právo zrušuje nebo pohledávka postoupená za účelem zajištění úvěru postupuje zpět původnímu věřiteli, jsou osvobozeny od poplatků, jestliže listiny o zřízení zástavního (nadzástavního) práva nebo o postupu pohledávky za účelem zajištění úvěru byly osvobozeny od poplatků podle předchozího odstavce.

(3) Peněžními ústavu podle odstavce 1 jsou pouze peněžní ústavy vyjmenované v § 1, písm. a), č. 1 až 8 vládního nařízení ze dne 2. března 1939, č. 61 Sb., o soustředění působnosti ve věcech peněžních ústavů a peněžních podniků u ministerstva financí, jakož i o úpravě některých poměrů v peněžnictví, dále Poštovní spořitelna v Praze, Reeskontní